

žene. Sestra mora delati v dnevni, popoldanski in nočni službi, ob nedeljah in praznikih, ko je večina drugih ljudi prosta. Njeno delo obsega tako telesne kot umske napore. Dnevno se srečuje s hudimi duševnimi in telesnimi travmami svojih varovancev. Pogosto pomaga reševati razmere socialno prizadetih družin, alkoholikov, starih in onemoglih. Prizadeta je, ko se njeni varovanci poslavljajo od življenja in ko naj bi na pravilen način potolažila svojce.

Težo poklica čuti kot žena in mati. Neštetokrat mora na dolžnost, ko njena družina želi, da bi z njo preživljala prost dan na izletu, ob večerih posedala z njimi, pomagala otrokom pri učenju in seveda v redu vzdrževala dom.

Neredko je medicinska sestra ovirana tudi v družbenem življenju. Pogostne nočne in dežurne službe ji onemogočajo polno udejstvovanje v samoupravnih in drugih družbenih organih.

Menim pa tudi, da je le malo poklicev, kjer bi lahko doživeli toliko zadovoljstva, kot ga doživljajo sestre ob odpustu ozdravljenih bolnikov, srečnih porodnic, zdravih malčkov in srečnih mater. Čim več je morala storiti za svojega varovanca, tem večje je njeno zadovoljstvo. Zaveda se, da je prispevala svoj delež k ozdravljenju, torej k vrnitvi v življenje, družino, družbo in na delo.

Sestre mora biti uravnovešena osebnost s široko, splošno razgledanostjo in dobro strokovno izobrazbo. Biti mora sposobna načrtovati, organizirati in izvajati ustrezne akcije. Ustvarja vzdušje delovnega okolja. Imeti mora splošno in srčno kulturo, biti mora realist z optimizmom in naprednimi nazori. Svoj poklic mora imeti rada in ga ceniti. Znanje, ki ga pridobi v šoli, mora nenehno izpopolnjevati in tako izboljševati svojo stroko in dvigati raven svojega poklica.

Višja med. s. Mira Pridgar
Klinične bolnišnice Ljubljana

NEKAJ MISLI OB JUBILEJNEM DNEVU — 50 LET SESTRSKEGA ŠOLSTVA V SLOVENIJI

Letos proslavlja sestrsko šolstvo pomembno obletnico. Petdeset let je vsekakor dolga, upoštevanja vredna doba. Po sestrskih šolah vse Slovenije so se menjavale generacije, spreminjali so se miselni tokovi, spreminjal se je odnos do medicinske sestre-zdravstvenega delavca in tudi do sestre-sodelavke. V tem procesu je skozi pet desetletij nastajal in se oblikoval lik medicinske sestre.

Gradile so ga sestre same s svojim znanjem, entuziazmom in močno zavestjo pomagati bolniku in varovancu.

Ob tej priložnosti bi želela tudi jaz kot študentka te šole izraziti nekaj misli, ki so se mi porajale, ko sem se odločala za poklic medicinske sestre, kako sem doživljala šolanje in kaj razmišljam ob koncu, ki je hkrati spet začetek.

Poklic medicinske sestre sem si vedno predstavljala kot nesebično in humano delo in ta predstava me je vodila pri moji odločitvi. Lahko bi rekla, da sta me usmerjala idealizem in želja biti nekomu potreben, pomagati sočloveku. Navdušenju se je ob prvih stikih z realno stranjo poklica pridružilo spoznanje, da me čaka trdo in naporno delo, da uresničim svoj cilj. Način študija, praktični in teoretični učni program, mi je omogočil, da sem spoznala, kako široko je področje medicinske sestre. Med šolanjem si pridobivamo znanje s področja bolniške nege, se seznanjamo z vsebino različnih vej

medicine in v nas se oblikuje spoznanje, kako pomembno vlogo ima medicinska sestra pri ustvarjanju bolnikove psihične, fizične in socialne blaginje.

Imele smo dovolj priložnosti, da spoznamo, kje je naše mesto v poklicu, in naša naloga je, da se še naprej strokovno izpopolnjujemo v smeri, za katero smo se odločile. Seveda pa ne smemo pozabiti, da se moramo kaliti tudi v odnosu do bolnika in do varovanca, v tem posebnem odnosu do sočloveka in družbe. Skrbeli bomo za varovanje zdravja, kar zahteva od nas visoko razvit čut za družbo in zato tudi široko družbeno razgledanost.

Sestrsko delo prinaša s seboj mnogo odpovedi in obvladanja samega sebe in vzporedno zahteva mnogo samodiscipline, kritičnosti in objektivnosti. Taka in podobna spoznanja so marsikateri izmed nas povzročala notranja nasprotja ali celo neprijetna doživetja v prvih srečanjih z bolnikom. Za neposreden odnos z bolnikom in varovancem je potrebna izoblikovana in uravnovešena osebnost in prizadevati si moramo, da premagamo svoj čisto človeški egoizem. Vse pa se ne da doseči v letih šolanja, ampak se bomo morale graditi in dozorevati tudi v delovnem procesu.

Mislim, da je uspeh našega šolanja v mnogočem odvisen od pripravljenosti in ne nazadnje od pedagoških sposobnosti vas starejših in bolj izkušenih kolegic. Želele bi, da nam svoje izkušnje podajate z razumevanjem in potrpežljivostjo ter upoštevate, da smo na začetku poti, zato pa tudi občutljive in kritične.

Obračam se na vse sestre, starejše in svoje vrstnice, da si enotno prizadevamo za kvalitetnejše poklicno delo in za poglobitev strokovne pripravljenosti.

Naj pozdravim današnji jubilejni dan z zavestjo, da pridemo jutri v vaše vrste in z novimi močmi prispevamo k razvoju poklica medicinske sestre.

V imenu študentov VŠZD se zahvaljujem vsem, ki so po svojih močeh prispevali k razvoju sestrskega šolanja in tudi poklicnega dela.

Svoje misli končujem z besedami kodeksa etike medicinskih sester: »Pomagati ljudem je osnovna naloga medicinskih sester in smisel njihovega poklica«.

Mojca Z o r k o,
štud. III. letnika odd. za med. sestre
Višja šola za zdravstvene delavce
L j u b l j a n a

Vse referentke so doživele splošno priznanje.

Sledila je slavnostna podelitev zlatih znakov priznanja, tj. zlatih sestrskih značk.

Predsednica delovnega predsedstva tov. Anica Gradišek je poročala skupščini:

V petdesetih letih sestrskega strokovnega šolstva je bilo v zdravstvenih šolah v Sloveniji zaposlenih nad 150 medicinskih sester — učiteljic. Komisija za podelitev odlikovanj in priznanj, ki jo je imenoval glavni odbor ZDMSS, je imela težavno nalogo, da izmed številnih predlogov posameznih društev izbere in predlaga 15 kandidatk za podelitev zlatega znaka priznanja, tj. zlatih sestrskih značk, najbolj zaslužnim medicinskim sestram učiteljicam, pa tudi tistim sestram, ki so s svojo bolnišnično ali izvenbolnišnično dejavnostjo